# Oblomov - Tomáš Klus

```
E         E/D   E/C#       Esus4
 Životem  bych  nejradši  proplul,
jenže jsem děravý tvor z jedniček a z nul.
Až rám mé lodi zplesniví,
E          A            H7
 pochopím  teprve, že  jsem živý.

Sedím sám a vím, že za moc nestojím,
naříkám a vnitřně prahnu po boji.
Jít nevím s kým a kam, dělám, co mohu,
a co mohu, to odkládám.

Nevím si rady vůbec s ničím,
mám všechny předpoklady, že sám sebe zničím,
vyčnívám-li, pak někde z pozadí,
neboť mým heslem je nevadit.

    A                       H
®:  Jsem plný prázdných  gest a slov,
           E       C#mi
jsem váš  hrdina  Oblomov,
jsem klonem se sklony k lítosti,
jsem člověk druhé jakosti.

Život sním a žiju sny i za jiné,
trpím tím, že vidím ze dna k hladině,
přijímám věci tak, jak jsou,
když se svým stádem táhnu za potravou.

Sedím sám v kuchyni za stolem
a dumám, co ze mě bude za sto let,
takový jsem já myslitel,
jsem člověk navíc, člověk na pytel.

Neřeším, že se někdo někde nějak má,
jsem si vším a o druhé se nestarám,
teprv až tíseň dolehne,
cosi se ve mně dole hne.

®: Jsem plný prázdných....

Bude líp, až bude se mi třeba chtít
trochu žít, ale ne tak, abych musel jít
něčemu vstříc a plýtvat silami,
jsem plně v moci noci nad námi.

Vzdor ze mě ze zásady nebují,
ač nesnáším, když se do mě obují,
a libuji si ve slibech,
na rozdíl od všech chytám první dech.

Tak okrádám rostliny o vzduch,
předpokládám, že už jiný nebudu,
neměnit se a hlavně nebudit rozruch,
zůstanu pátým kolem od sudu.

®: Jsem plný prázdných gest a slov,
jsem váš hrdina Oblomov,
jsem klonem se sklony k lítosti,
```

jsem muž, co nemá vlastnosti.

®: Čtvrt století zde jen přebývám,
nedělám nic, co vadilo by vám,
zakopávám o své kořeny,
jsem sám do sebe vnořený.

®: Zakopávám o své kořeny,
jsem sám do sebe
Zakopávám své kořeny,
jsem sám.